

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/18/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8806010252
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8806010252.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.06.2017 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, ods. 2 Tr. poriadku na podklade odvolania obžalovaného T. F. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/159/2006 zo dňa 25.4.2007 v časti týkajúcej sa tohto obžalovaného v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného T. F. nar. XX.X.XXXX vo M. N., bytom
č. XX, okr. M. N. C., t. č. vo výkone väzby od 01.06.2017

W.

u z n á v a v i n n ý m , ž e

1/ spoločne s odsúdeným ml. R. F. dňa 11.2.2006 v čase okolo 18.30 hod. v obci B. pri miestnom cintoríne, okres Vranov nad Topľou, napadli M. K. tým spôsobom, že ju zvalili na zem, ťahali ju po zemi, chytili jej ruky a nohy a jeden z nich ju udrel otvorenou dlaňou po tvári, vyzliekol jej vetrovku, mikinu a tričko a obaja ju obchytkávali po prsiach, nohách a celom tele, bozkali ju po tvári a krku, pričom keď poškodená kričala o pomoc povedali jej, aby bola ticho, kedy jej svojím konaním spôsobili pohmoždenie hlavy, hrudníka a chrbta s dobou liečenia do 7 dní a posttraumatickú stresovú poruchu s dobou liečenia 4 - 6 týždňov, pričom poškodená z konania obžalovaných mala strach,

2/ dňa 15.9.2006 v čase okolo 00.50 hod. viedol osobné motorové vozidlo značka Škoda 105 L bielej farby ev. čísla M. po miestnej komunikácii v obci W., okr. M. N. C., kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Hanušovce nad Topľou a bolo zistené, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia a rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu vo Vranove nad Topľou ORP-697/DI-2-2005 zo dňa 20.10.2005 právoplatným 7.12.2005 mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov

t e d a

v bode 1/

- spoločným konaním iného násilím nútil, aby niečo trpel
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného

v bode 2/

- maril výkon rozhodnutia iného orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie iného štátneho orgánu o zákaze činnosti

t ý m s p á c h a l

v bode 1/

- v spolupáchateľstve zločin vydierania podľa § 20 k § 189 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona,

v bode 2/

- prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, a za to mu

u k l a d á

Podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 3, § 36 písm. d/, j/ Tr. zákona ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona pre výkon uloženého trestu odňatia slobody ho z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 2 (dvoch) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/159/2006 zo dňa 25.4.2007 bol obžalovaný T. F. uznaný vinným v bode 1/ zo spolupáchateľstva zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 20 k § 183 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona

a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a v bode 2/ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1/ T. F. a ml. R. F. dňa 11.2.2006 v čase okolo 18.30 v obci B.

pri miestnom cintoríne, okres Vranov nad Topľou napadli M. K. tým spôsobom, že ju zvalili na zem, ťahali ju po zemi, chytili jej ruky a nohy a jeden z nich ju udrel otvorenou dlaňou po tvári, vyzliekol jej vetrovku, mikinu a tričko a obaja ju obchytkávali po prsiach, nohách a celom tele, bozkali ju po tvári a krku, pričom keď poškodená kričala o pomoc povedali jej, aby bola ticho, kedy jej svojím konaním spôsobili pohmoždenie hlavy, hrudníka a chrbta s dobou liečenia do 7 dní a posttraumatickú stresovú poruchu s dobou liečenia 4 - 6 týždňov, pričom poškodená z konania obžalovaných mala strach,

2/ dňa 15.9.2006 v čase okolo 00.50 hod. viedol osobné motorové vozidlo značka Škoda 105 L bielej farby ev. čísla M. po miestnej komunikácii v obci W., okr. Vranov nad Topľou, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Hanušovce nad Topľou a bolo zistené, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia a rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu vo Vranove nad Topľou ORP-697/DI-2-2005 zo dňa 20.10.2005 právoplatným 6.12.2005 mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov,

za čo mu bol podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 2 Tr. zákona, pri prevahe poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písm. j/, d/ Tr. zákona a bez zistenia priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň mu bol uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov v zmysle § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona na dobu 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku bola poškodená M. K. so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných a VŠZP pobočka Vranov nad Topľou bola s nárokom na regresné náklady odkázaná na regresné konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný T. F. ihneď po jeho vyhlásení, tak proti výroku o vine, ako aj treste, ktoré písomne bližšie neodôvodnil. V rámci odvolacieho konania však poukázal na to, že skutok 1/ nespáchal, ktorému jeho tvrdeniu svedčia niektoré výpovede svedkov, preto má za to, že skutok mu nebol dokázaný a má byť spod tohto skutku oslobodený. V prípade však uznania viny, ktorú on namietal, navrhol, aby mu bol uložený trest nespojený s jeho výkonom a to aj so zreteľom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku berúc do úvahy čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom uloženie trestu zákazu činnosti v súvislosti so spáchaním skutku 2/, ku ktorému sa priznal, nemá svoj význam, keďže nemá vodičské oprávnenie.

Na základe takto podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by zakladali dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne opodstatnené nielen vo vzťahu k výroku o vine, ale aj k výroku o treste.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že vo veci o odvolaní obžalovaného R. F. už raz rozhodol, a to rozsudkom sp. zn. 5To/42/2007 zo dňa 18.03.2009, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To 18/2017 zo dňa 31.05.2017. Dôvodom na takýto postup bolo uplatnenie výhrady Českej republiky, ktorá vydala obžalovaného R. F. na výkon trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov uloženého mu za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. a prečiny výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, keďže odvolací súd rozhodoval v neprítomnosti obžalovaného v režime v konaní proti ušlému.

Odvolací súd po preskúmaní správnosti postupu konajúceho súdu konštatuje, že tento netrpí takými podstatnými chybami, v dôsledku ktorých by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Zistil pritom, že konajúci súd vykonal hlavné pojednávanie za prítomnosti obžalovaného R. F., ktorý mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu, k dôkazom vykonaným v súdnom konaní, mal možnosť navrhovať vykonanie ďalších dôkazov, ako aj predniesť argumenty o svojej nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova. Za daného stavu porušenie práva na obhajobu zistené nebolo.

Konajúci súd vykonal dokazovanie v rozsahu postačujúcom na ustálenie skutkových zistení uvedených pod bodom 1/ v napadnutom rozsudku zákonným spôsobom a na základe výsledkov dokazovania ustálil skutkové zistenia, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, že pri ustálení skutkových okolností sa konajúci súd opieral o výpoveď poškodenej V. K., ktorá popísala konanie oboch osôb útočiacich na jej osobnú integritu. Útok spočíval v napadnutí jej osoby tým spôsobom, že jeden ju chytil za ruky, druhý za nohy, zvalili ju na zem, kde ju ťahali asi 2 metre, vyzliekli ju do pol pása tak, že bola nahá a obchytkávali ju po prsiach a nohách, bozkávali ju, pričom kričala o pomoc. V aute, ktoré zastalo pri nich, spoznala M. S., ktorý kričal „T., dajte jej pokoj“. Táto výpoveď poškodenej sa stala podkladom pre ustálenie žalovaného skutku, hoci tak obžalovaný R. F., ako aj odsúdený ml. L. F. popreli spáchanie žalovaného skutku. Výpoveď poškodenej konajúci súd vyhodnotil ako hodnovernú, pretože poškodená popísala vzhľad páchatelov, ktorý sa zhodoval s realitou a tiež znalecké dokazovanie preukázalo u poškodenej pretrvávajúcu posttraumatickú stresovú poruchu, ktorá má súvis s jej napadnutím.

Uvedené hodnotenie dôkazov považuje odvolací súd za správne a logické, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Poškodená už pri podávaní trestného oznámenia nasledujúceho dňa po spáchaní skutku popísala udalosti odohrávajúce sa pri cintoríne a tento skutkový dej opakovane potvrdila pri svojej výpovedi v prípravnom konaní a v konaní pred súdom. Je nesporné, že pri trestnom oznámení a prvej výpovedi z 23.2.2006 poškodená neuviedla mená

útočníkov, pretože ich nepoznala. Výzor útočníkov však popísala a tiež uviedla meno jedného z nich, ktorého oslovil M. S. ako T.. Od ľudí v osade sa neskôr dozvedela mená oboch útočníkov a pri konfrontácii dňa 24.2.2006 oboch obžalovaných označila za osoby, ktoré ju napadli. Na týchto vyjadreniach vo vzťahu k obžalovanému zotrvala aj v konaní pred súdom. Postupná identifikácia odsúdeného ml. L. F. poškodenou je logická, a to s prihliadnutím na nepríjemný zážitok, ktorý musela spracovať a tiež jeho popis výzoru, ktorý sa stotožňuje s realitou. Okrem toho dokazovaním neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali jej výpoveď. Naopak, zistené poranenia - pohmoždenie hlavy, pravej strany hrudníka a chrbta, ako aj odreniny v oblasti chrbta, ktoré utrpela poškodená, zodpovedajú útoku smerujúceho na hlavu a hrudník popísaného poškodenou.

Aj záver okresného súdu, že neuveril tvrdeniam obžalovaného a už odsúdeného ml. L. F., že v čase spáchania skutku sa v obci B. nenachádzali, zodpovedá výsledkom dokazovania. Svedkovia J. X. a M. S. síce tvrdili, že obžalovaní sa zdržiavali v kritický deň doma, avšak svedkovia F. F. a M. M. potvrdili, že obž. R. F. dňa 11.2.2006 okolo 17.00 hod. videli v obci B. v spoločnosti ďalších 4 osôb, ktoré nepoznali. Uvedený počet osôb korešponduje počtu osôb, ku ktorým sa vyjadrila poškodená, ak tvrdila, že dve osoby ju napadli a ďalšie tri osoby boli v aute. Okrem toho výpoveď svedka J. X. je v rozpore s výpoveďou ods. ml. L. F., pretože tento tvrdil, že odsúdený bol uňho dvakrát toho kritického dňa, pričom samotný odsúdený potvrdil iba jednu návštevu u svedka, a to vo večerných hodinách. Tento nesúlad medzi ich výpoveďami odvolací súd hodnotil ako snahu svedka J. X. pomôcť odsúdenému ml. L. F..

Takéto hodnotenie dôkazov je podkladom pre správne závery o skutkových zisteniach uvedených v bode 1/ napadnutého rozsudku.

Okresný súd konanie obžalovaného po právnej stránke posúdil ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona z dôvodu, že obaja obžalovaní bránili poškodenej užívať slobodu, a to závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. d/ Tr. zákona - násilím.

Odvolací súd sa nestotožnil s právnym posúdením skutku podľa § 183 Tr. zákona.

Páchateľ naplní znaky objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty trestného činu obmedzovania osobnej slobody „ak inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu“.

Obžaloba kvalifikovala uvedené konanie obžalovaných ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, ktorého objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel.

V súdenom prípade bolo preukázané, že obžalovaný R. F. spoločne s odsúdeným ml. L. F. násilím obmedzili osobnú slobodu poškodenej z dôvodu, aby ju mohli vyzliecť a následne ohmatávať a bozkávať. Cieľom obžalovaného R. F. a ods. ml. L. F. teda bolo iné sexuálne zneužívanie, pod ktoré možno zaradiť ohmatávanie pŕs. To poukazuje na úmysel donútiť poškodenú, aby strpela ich správanie, keďže pritom použili násillie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že zločin vydierania v sebe zahŕňa nielen konanie spočívajúce v násillí, resp. v hrozbe násillia alebo v hrozbe inej ťažkej ujmy, ale aj konanie, ktorým páchatel si u iného vynucuje ním vymienené správanie, opomenutie niečoho alebo strpenie niečoho. Krátkodobé obmedzenie osobnej slobody, k čomu reálne došlo za použitia násillia oboch páchatel'ov, je výsledkom použitého násillia ako jedného zo znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu vydierania, v dôsledku čoho skutková podstata trestného činu vydierania v sebe zahŕňa aj skutkovú podstatu trestného činu obmedzovania osobnej slobody. Keďže dôkazmi bolo jednoznačne preukázané, že násillné obmedzenie osobnej slobody poškodenej bolo súčasťou konania obžalovaného a odsúdeného, ktorým nútili poškodenú, aby strpela ich správanie, toto ich konanie bolo potrebné po právnej stránke kvalifikovať ako zločin vydierania a nie ako zločin obmedzovania osobnej slobody. Uvedené viedlo odvolací súd k záveru, že konajúci súd pochybil pri právnom posúdení skutku.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom prokurátora vysloveným v rámci konečného návrhu, že konanie obžalovaného by malo byť posúdené ako zločin sexuálneho násillia podľa § 200 Tr. zákona, aj keď v dôsledku absencie odvolania podaného v neprospech obžalovaného k prísnejšiemu posúdeniu skutku nemohlo dôjsť, na čo prokurátor poukázal. Dôvodom vylúčenia použitia prísnejšej právnej kvalifikácie v posudzovanom prípade je predovšetkým to, že obchytávanie pŕs a bozkávanie poškodenej nemožno

považovať za inú sexuálnu praktiku, ktorá je jedným zo znakov objektívnej stránky zločinu sexuálneho násillia. Za inú sexuálnu praktiku je potrebné považovať takú aktivitu, ktorá je zameraná na uspokojovanie sexuálnych potrieb a je porovnateľná so súložou, orálnym stykom, či análnym stykom. V konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že obžalovaný spolu s už ods. ml. L. F. sa chceli sexuálne ukojiť alebo vyvolať v sebe intenzívnejšie sexuálne vzrušenie. Ostatne, poškodená sama vypovedala, že obaja útočníci ju neobchytávali po pohlavných orgánoch a nesťahovali jej nohavice, ktoré konanie spochybňuje existenciu sexuálneho motívu, resp. uspokojenie sexuálnych potrieb.

Konajúci súd ustálil skutok uvedený pod bodom 2/ napadnutého rozsudku na podklade výpovede obžalovaného R. F., ktorý sa k nemu priznal v celom rozsahu, pričom z konania bol usvedčený svedkom P. H. - členom hliadky polície, ktorá ho zastavila a pri kontrole zistila, že obžalovaný riadil motorové vozidlo aj napriek tomu, že nebol držiteľom vodičského oprávnenia a túto činnosť vykonával v čase zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, ktorý mu bol v priestupkovom konaní uložený na dobu 12 mesiacov a to na základe rozhodnutia Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu, vo Vranove nad Topľou ORP-697/DI-2-2005 zo dňa 20.10.2005 právoplatným 7.12.2005.

Z uvedeného je zrejmé, že obžalovanému plynul trest zákazu činnosti od právoplatnosti rozhodnutia do 7.12.2006, pričom žalované konanie spáchal dňa 15.9.2006, teda v dobe trestu zákazu činnosti, ktorý mu bol uložený iným štátnym orgánom.

Jediným pochybením okresného súdu pri ustálení tohto skutku je, že prevzal ako dokázanú skutočnosť z obžaloby právoplatnosť priestupkového rozhodnutia a nepripojil si spis k nahliadnutiu. Ak by tak urobil zistil by, že pätnásťdňová lehota na podanie odvolania plynula obžalovanému od 21.11.2005, kedy mu bolo rozhodnutie doručené a koniec tejto lehoty pripadol na deň 6.12.2005, kedy bolo možné podať účinne odvolanie. Pre márne uplynutie lehoty, v ktorej obžalovaný nepodal odvolanie, dňom 7.12.2005 sa rozhodnutie stalo právoplatným.

S poukázaním na uvedené odvolací súd vyvodil záver, že v skutku 2/ boli uvedené nesprávne zistenia a v skutku 1/ bol nesprávne aplikovaný Trestný zákon. Preto z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b/, d/, ods. 2 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa obž. R. F. v celom rozsahu.

Odvolací súd následne rozhodol na podklade správne zistených skutkových okolností uvedených pod bodom 1/ konajúcim súdom, o ktorých nie sú dôvodné pochybnosti tak, že tieto po právnej stránke posúdil ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, pretože obžalovaný sa konania dopustil spoločne s inou osobou. Vzhľadom k tomu, že tento skutok bol spáchaný na mieste prístupnom verejnosti a spočíval v napadnutí poškodenej, toto konanie bolo potrebné kvalifikovať aj ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona.

Skutok 2/ odvolací súd po doplnení dokazovania upravil vo vzťahu k právoplatnosti priestupkového rozhodnutia a po právnej stránke ho posúdil ako prečin marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním, keď riadil motorové vozidlo v dobe zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, naplnil objektívnu stránku trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, ktorá spočíva v marení výkonu rozhodnutia iného orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie iného štátneho orgánu o zákaze činnosti.

Pri rozhodovaní o uložení trestu odvolací súd prihliadal na osobu obžalovaného a jeho pomery. Vykonanými dôkazmi zabezpečenými konajúcim súdom bolo preukázané, že u obžalovaného T. F. ide o jeho prvé trestné stíhanie, ktoré má byť postihnuté v konaní pred súdom. Táto skutočnosť vyplynula z odpisu registra trestov. Hodnotenie Obce W. bolo priaznivé, na správanie obžalovaného neboli vznesené žiadne pripomienky. Obžalovaný nespáchal žiadny priestupok, čo vyplýva z registra priestupkov.

V rámci hodnotenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností ako aj ich vzájomného pomeru odvolací súd zistil, že u obžalovaného doterajší spôsob života je potrebné hodnotiť ako riadny život, čo je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, tak ako na to poukázal aj konajúci súd. Taktiež je poľahčujúcou okolnosťou aj to, že obžalovaný spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých - § 37 písm.

d/ Tr. zákona. Na rozdiel od okresného súdu v rámci odvolacieho konania bola zistená aj priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h/ Tr. zákona a tou je tá skutočnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Vzhľadom ale na podanie odvolania iba v prospech obžalovaného, odvolací súd nemohol pri rozhodovaní o treste aplikovať aj túto priťažujúcu okolnosť z dôvodu uplatnenia zásady „zákazu zmeny k horšiemu“ uvedenej v § 322 ods. 3 Tr. poriadku. Ostatne, postavenie obžalovaného by sa aj tak nezmenilo, keďže naďalej by uňho ostala prevaha poľahčujúcich okolností.

Obžalovanému bol za použitia asperačnej zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zákona, ktorá je sprísňovacím ustanovením, uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Táto asperačná zásada bola v čase rozhodovania konajúceho súdu prísnejšou z dôvodu, že pri jej správnom použití sa mal ukladať trest odňatia slobody za viac trestných činov, z ktorých aspoň jeden bol zločinom, nad jednu polovicu určenej trestnej sadzby po predchádzajúcom zvýšení o jednu tretinu hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného. Na základe Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. Pl. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012, ktorým sa vyslovil nesúlad časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s čl. 1 Ústavy SR, aplikáciou asperačnej zásady sa v súčasnosti neobmedzuje ukladanie trestu odňatia slobody iba vo výrazne zvýšenej trestnej sadzbe. Aj napriek tomuto zisteniu je potrebné uviesť, že horná hranica pri zbíhajúcich sa trestných činoch, z ktorých je aspoň jeden zločinom, sa v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zákona zvyšuje o jednu tretinu. Pred takouto

úpravou hornej hranice trestnej sadzby odvolací súd najprv aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zákona, ktoré je zmiernovacím ustanovením v dôsledku prevahy zistených poľahčujúcich okolností s následkom zníženia hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby. V posudzovanom prípade, ak za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona je zákonom ustanovená sankcia odňatia slobody na dva roky až šesť rokov, hornú hranicu trestnej sadzby je potrebné znížiť o 16 mesiacov, t. j. na 4 roky 8 mesiacov. Následne po aplikácii asperačnej zásady podľa v § 41 ods. 2 Tr. zákona sa zvýšila horná hranica o jednu tretinu z hornej hranice upravenej trestnej sadzby, čo je zvýšenie o 18 mesiacov 20 dní, teda 74 mesiacov 20 dní a v rámci takto upravenej trestnej sadzby 2 roky až 6 rokov 2 mesiace 20 dní bol ukladaný obžalovanému trest.

S prihliadnutím na okolnosti prípadu, na následky, ktoré boli spôsobené trestným činom poškodenej, na závažnosť zločinu, či na osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, ktoré sú priaznivé, keďže odvolací súd nemá informácie o protiprávnom konaní obžalovaného aj po spáchaní prerokovaných skutkov, ako aj na skutočnosť, že trest sa ukladal za tri trestné činy, odvolací súd vyvodil záver, že účel trestu vymedzený v § 34 ods. 1 Tr. zákona zabezpečí aj uloženie trestu odňatia slobody kratšieho trvania a to vo výmere 3 a 1 roka, ktorý považoval za primeraný všetkým zisteným okolnostiam. Je síce faktom, že od spáchania skutku uplynula doba takmer 11 rokov, na ktorú okolnosť poukázala aj obhajoba, avšak so zreteľom na to, že iba v dôsledku správania sa obžalovaného, ktorý sa úspešne úmyselne vyhýbal trestnému stíhaniu a následne aj výkonu trestu útekom z územia Slovenskej republiky do cudziny, odvolací súd nemohol na ňu prihliadať ako na okolnosť prípadu. Iba z dôvodu zavineného konania obžalovaného došlo k opätovnému prerokovaniu jeho odvolania po uplynutí doby 8 rokov, pričom trestné stíhanie bolo už raz právoplatne ukončené v primeranej lehote 3 rokov, aj to v neprítomnosti obžalovaného z dôvodu neznámeho pobytu obžalovaného.

Pre výkon takto uloženého trestu bol obžalovaný vzhľadom k tomu, že pred spáchaním prerokovaných trestných činov nebol vo výkone trestu odňatia slobody za iný úmyselný trestný čin, zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona.

Okrem toho bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov, pretože skutok 2/ spáchal práve v súvislosti s takouto činnosťou. Výmera tohto trestu bola stanovená na dobu 2 rokov, tak ako o tom rozhodol aj okresný súd, ktorú považoval za primeranú s ohľadom na okolnosti spáchania prečinu uvedeného pod bodom 2/ aj tohto rozsudku.

Uvedené tresty uložené popri sebe podľa názoru odvolacieho súdu spĺňajú všetky kritéria uvedené v § 34 Tr. zákona.

Napadnutým rozsudkom konajúci súd rozhodol i o uplatnených nárokoch škody poškodenými V. K. a VŠZP a.s. tak, že ich s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na príslušné civilné konanie. O týchto

nárokoch bolo rozhodnuté v odvolacom konaní odsúdeného ml. L. F. vedeného pod sp. zn. 5To/32/2007, preto odvolací súd o nich už nerozhodoval v tomto konaní.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd čiastočne vyhovel odvolaniu obžalovaného a na podklade jeho odvolania zmiernil vinu ohľadne skutku 1/ a zmiernil mu aj trest.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.